

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

CONNIE GLYNN

CRONICILE
ROSEWOOD

Printesa
pierdută

Traducere din limba engleză de Mirella Acsente

LITERA

București
2020

Tot ce avea de făcut era să intre pe poartă.

- Uite-o! a strigat o voce din mulțimea care se înghesuia în jurul mașinii.

Școala se înălța în spatele porților aurite ce duceau spre Rosewood Hall, cu ferestrele sale clipind în lumina soarelui, cu coloanele de piatră sculptate cu trandafiri. Refugiul care le oferea siguranță. Dar aici, în afara lui, o mare de străini curioși se întindea ca o pată toxică.

Ziariști.

De obicei, porțile reușeau să-i țină departe, dar pe trotuarele din afara zidurilor școlii puteau umbla în voie, în lupta lor pentru exclusivitate. Totul avea un rost - iar Lottie era cel mai râvnit subiect pe care-l puteau găsi ziariștii ăștia. Până ce trecea dincolo de porțile acelea era sezon deschis de vânătoare.

Dar mai întâi trebuia să o îndepărteze pe Ellie de rechinii ăștia.

- Nikolai, a șoptit ea, strecoar-o, te rog, pe Ellie în școală. O să le distrag eu atenția.

- Dar, Lottie..., a încercat prințesa ei să protesteze, trăgându-și nasul zgomotos.

- E-n regulă, Ellie. Nu-ți face griji! Lottie i-a aruncat o privire liniștitoare. Pentru asta m-am pregătit, ți-aduci aminte?

Avuseseră de-a face cu presa după incidentul de la Conacul Tompkins, și Lottie făcuse față insistențelor ziarștilor, dar atunci îl avusese pe consilierul regelui, Simien Smirnov, care o pregătise. El o avertizase că în cele din urmă bariera avea să se spargă, că aveau să fie avizi pentru mai mult. Și, după fețele acestor jurnaliști, acel moment venise.

- Ne vedem înăuntru, a asigurat-o Lottie pe prințesa ei, așezându-și pe față cel mai frumos zâmbet al său, și a urmărit-o pe Ellie dispărând.

În cei doi ani de când o cunoștea, Ellie nu răcise nici măcar o singură dată. Era ciudat să-i vadă pielea de un măs-liniu pal îmbujorată din cauza febrei, cearcănele adânci de sub ochi și buzele uscate și crăpate, toate afectând profund un trup de obicei atât de plin de viață.

Văzând-o pe Ellie bolnavă, Lottie se simțea tot mai înverșunată. Ea trebuia să-i preia povara de a fi prințesă pentru ca Ellie să poată juca rolul unei fete obișnuite. Doar oamenii stresați și îngrijorați se îmbolnăveau. Nu și prințesele.

Lottie era cea care trebuia să fie îngrijorată.

Când Lottie a coborât din mașină, cerul era încărcat de nori, dar un aer cald, tipic pentru o zi de vară în Marea Britanie. În jur se simțea amenințarea unei furtuni.

„Ei, haide atunci! Să se spargă!”

Lottie s-a aruncat încrezătoare în luptă.

- Au mai apărut informații despre misteriosul Leviathan?

- De ce n-ai mai ieșit în public de la incident? Ți-e frică?

- Ne poți zâmbi?

„O să fiu bună, curajoasă, de neoprit! O să fiu bună, curajoasă, de neoprit!” Lottie și-a repetat întruna cuvintele în minte, bătând cu degetele în medalionul cu lup de la gât, apoi ridicând mâna pentru a-și potrivi diadema de pe cap.

Semiluna de opal aflată în vârful diademei s-a înălțat pentru a întâmpina soarele atunci când ea și-a ridicat bărbia curajoasă, simțind cum o străbate forța podoabei complicate de argint, amintindu-i că nu era niciodată singură, că întotdeauna avea cu ea o parte din familia ei.

A pășit calmă și încrezătoare de-a lungul șirului de reporteri. Alături de ea, acolo unde ar fi trebuit să se afle partizanul prințesei, era o gardă de corp angajată. Samuel era un tip destul de plăcut, și Lottie trebuia să-și repete întruna că nu era vina lui că Jamie nu era acolo cu ele. Pentru că Jamie afirmase foarte limpede că nu voia să vină cu ele ca să ia rezultatele de la examene.

Instinctiv, Lottie și-a strâns între degete medalionul de pe piept. Era asemănător cu cel al prințesei sale, un dar de bun venit în familia regală, care îi amintea că erau cu toții interconectați. Doar că acum Jamie rupsese legătura dintre ei, iar ea resimțea asta ca pe o rană în adâncul inimii.

Dintr-odată, cineva a întins un microfon în fața ei, cu mâna duhnindu-i a tutun. În vreme ce reporterul repeta pe un ton agresiv întrebarea, ea îl privea lung.

- Ai aflat motivul pentru care Leviathan te urmărește, prințesă?

Lottie a tras adânc aer în piept să-și dregă vocea.

- Nu avem nicio informație nouă. Din câte știm, Leviathan...

A simțit cum i se usucă gâtul când a rostit numele și cum o năpădesc amintirile despre Ingrid și Julius. Ei erau perechea letală care fusese cât pe ce să o răpească.

- Din câte știm, ținta lor sunt copiii unor familii importante și influente, dar scopul lor ne-a rămas necunoscut.

Samuel a cuprins-o cu un braț și a condus-o departe de reporteri. Lottie nu s-a putut abține să nu se înfioare la propriul răspuns.

Spusese adevărul. Oarecum.

Adevărul gol-goluț era mult mai greu de digerat - de fapt, ei habar n-aveau ce intenționa cu adevărat Leviathan. Tot ce știau era o teorie îngrozitoare, și anume că aceștia voiau să dețină controlul asupra copiilor influenți, și că s-ar putea ca Lottie și prietenii ei să le fi oferit instrumentele de a obține asta atunci când găsiseră formula Hamelin, un amestec periculos de substanțe chimice care puteau fi folosite pentru spălarea creierelor.

- Probabil că v-a fost îngrozitor de greu! a strigat în urma ei vocea unui bărbat, plină de falsă compasiune.

Lottie rezistă cu greu tentației de a-și da ochii peste cap.

- Cum ai reușit să te adaptezi din nou la starea de normalitate?

„Cu greu.“

Lottie a trebuit să-și înăbușe vocea, apoi s-a întors cu un zâmbet prietenos către mulțime.

Acestea erau întrebările cele mai frecvente. Întrebări personale. O șansă pentru reporteri s-o cunoască pe această misterioasă prințesă a Maradovei, care ajunsese cumva în mijlocul unei conspirații malefice.

Lottie nu putea să nu-și imagineze expresiile de pe chipurile tuturor reporterilor dacă ar afla că ea nici măcar nu era adevărata prințesă. O simulare profesionistă, care s-o acopere pe Ellie, ajunsă deja în siguranță dincolo de porțile școlii. Slavă Domnului!

„Tot ce vor ei e o poveste interesantă“, o avertizase Simien. „Și o prințesă bună.“

Ascultându-l, Lottie și-a dat deoparte de pe față o șuviță de păr. Își adunase bucele într-un coc aranjat meticulos, la cererea lui Simien, care-i spusese că „încâlcitele ei cosițe“ erau prea lungi și prea răvășite pentru aparițiile publice. Dar Lottie nu se îndura să le tundă.

- Am o echipă minunată, a afirmat ea, și, cu bunătatea și răbdarea tuturor, studiile mele au devenit o preocupare deopotrivă liniștitoare și bine-venită.

Lottie a așezat un zâmbet perfect, pentru ca toți să știe cât de mult îi plăcea ei să studieze.

„Priviți-mă, priviți ce elevă grozavă e prințesa Maradovei!“

Blițul unui aparat de fotografiat a făcut-o pe Lottie să vadă, pentru o clipă, punctișoare negre în fața ochilor. Și-a trecut o mână peste față, clătînându-se.

- Fără fotografii sau filmări! a cerut Samuel, așezându-se scut înaintea lui Lottie.

Următoarea întrebare i s-a părut supărătoare, și totuși ar fi trebuit să se obișnuiască deja cu ea. Mereu o întrebau asta.

- Ne place rochia ta, prințesă! De cine este creată?

Lottie și-a imaginat cum ar fi răspuns Ellie la o întrebare atât de ridicolă. „Port hainele Alteței Sale Regale Prințesa Eleanor Prudence Wolfson!“

Cu greu și-a înăbușit un hohot de râs.

A zâmbit din nou și s-a îmbujorat, sperând ca asta să fie considerată modestie, și nu iritare.

- Port o adaptare modernă a sarafanului tradițional în stil maradovan. Din linia evazată, broderia cu sori și croiala caracteristică, sunt convinsă că recunoașteți creația lui Léon Marie.

Aproape că o putea auzi pe Ellen chicotind în depărtare, și chiar n-ar fi condamnat-o. În lume exista o conspirație imensă, dar tot ce-i interesa pe prostănacii ăștia era rochia ei. Și-ar fi dorit ca ei să ia totul mult mai în serios.

O dorință pe care avea să o regrete în scurt timp.

Samuel a condus-o mai departe, aprobând din cap drept semn că se descurca foarte bine. Poarta era acum deja la depărtare, se vedea tot mai aproape grădina de trandafiri. Încă puțin și scăpa.

- Ni s-a spus că prințesa participa la un turneu de scrimă.

O voce calmă și sigură a spintecat toate celelalte întrebări, un accent din Pacificul de Nord-Vest încărcat de siguranța unei mari metropole.

- Și atunci, de ce erai la conac și nu urmăreai competiția?

Lottie a simțit că-i îngheață sângele în vene. Era prima dată când i se punea o asemenea întrebare suspectă, și ochii ei au țâșnit către misteriosul anchetator. O tânără elegant îmbrăcată, cu ochelari dreptunghiulari înguști și părul negru tăiat bob i-a întors privirea. Părea să ocupe un loc bine marcat în mulțimea de ziariști și ieșea în evidență asemenea unui far. Pe ecusonul de pe bluza ei albastră scria

AIMEE WU, CLEAR LINE MEDIA.

Lottie și-a spus că trebuie să-și continue drumul, dar privirea lui Aimee a făcut-o să încremenească în loc.

- Căutam formula Hamelin, a răspuns Lottie calmă, adunându-se.

Aproape putea să atingă porțile aurii din spatele ei. Parfumul dulce, familiar, de trandafir și levănțică plutea în aer în jurul ei, îndemnând-o să pășească înăuntru, în siguranță.

- Asta e formula periculoasă pe care Leviathan încerca să o recreeze?

- Da.

- De ce nu i-ai spus unui profesor despre ea? Și exact ce s-a întâmplat cu această formulă Hamelin?

Un val de căldură a umplut pieptul lui Lottie. Nu știa la care întrebare să răspundă mai întâi.

Se așternuse tăcerea, și toți reporterii erau acum cu ochii ațintiți la Aimee și Lottie.

- Din păcate, Leviathan a luat formula și nu se știe cum are de gând să o folosească sau dacă într-adevăr formula funcționează. Cât despre cealaltă întrebare, noi am crezut, în mod greșit, că...

Lottie a simțit din nou un nod în gât când și-a amintit cât de tare se înșelaseră și care fuseseră consecințele cumplite ale greșelii lor. Totul fusese un șiretlic; ei îi conduseseră pe cei din Leviathan către formulă ca niște câini ascultători. Imediat, Aimee a profitat de tăcerea ei ca să lanseze o altă întrebare ca și cum ar fi azvârlit o grenadă.

- Cine este acel „noi”? Și, înainte ca Lottie să poată răspunde, a adăugat: De asemenea, dă-mi voie să te mai întreb ceva. Ni s-a spus la prânzul cu presa oferit de familia

Tompkins că formula Hamelin fusese ascunsă și că era imposibil de găsit. Și atunci, cum au ajuns cei din Leviathan să o dețină?

- Noi, adică prietenii mei...

Samuel era chiar lângă ea, îndemnând-o să intre pe poartă, dar când Lottie a încercat să răspundă, a simțit cum mirosul puternic de zahăr pentru glazură din fabrică aproape o sufocă.

Leviathan nu era singura amintire care o chinuia pe Lottie. Își mai amintea și gustul unui sărut dulce ca zahărul de la fabrică. Un moment de bucurie înainte să se aleagă praful de tot. Era convinsă că totul avea sens. Că ea și Ellie împărtășiseră ceva special, și totuși după aceea prințesa ei pretinsese că nu însemnase absolut nimic.

„Și atunci, dacă într-adevăr nu a însemnat nimic“, s-a întrebat Lottie, „de ce refuză Ellie să vorbească despre asta?“

- Prințesă? a insistat Aimee, trezind-o pe Lottie din visare.

- Adică eu și prietenii mei de la Rosewood, a spus ea ușor grăbită, iar Leviathan a găsit formula, deoarece noi am descoperit cheia către ascunzătoarea ei.

Cheia se dovedise a fi o piesă muzicală. În timp ce melodia era interpretată la pianul bunicului gemenilor Tompkins, un locaș secret de pe o latură a instrumentului se deschisese în mod miraculos. Acolo era ascunsă formula. Deși momentul păruse magic, în realitate, era, de fapt, malefic.

Lottie își dădea seama că-și pierduse stăpânirea de sine. Își bolborosea răspunsurile ca un copil. Felul în care Aimee

își arunca neabătută întrebările o împiedica să-și adune la timp gândurile.

„De ce nu mai întreba nimeni nimic?“

- Cum a găsit Leviathan cheia?

- A furat-o de la noi.

- Tu ai găsit cheia?

Lottie își simțea inima bubuindu-i în piept. Răspundea complet nepotrivit la toate întrebările, și era conștientă de asta. Reporterii n-aveau nevoie să știe nimic din toate acestea - nu trebuiau să știe. Dezvăluise deja prea multe.

- Mă tem că acum trebuie să plec; trebuie să-mi iau rezultatele de la examene.

O adiere de vânt s-a stârnit din senin și, când Lottie s-a întors, a văzut petale de trandafir plutind prin aer și așternându-i-se în cale pentru a o întâmpina. Aruncând o privire peste umăr, a adăugat:

- Mă aștept la niște calificative excelente!

Privirea lui Lottie era ațintită asupra unei singure persoane. Aimee Wu. Lumina sclipea în ochelarii lui Aimee, care-și nota ceva în carnețel. Cu fiecare mișcare a pixului ei, nodul de spaimă din stomacul lui Lottie creștea tot mai mult.

Brațul solid al lui Samuel a cuprins-o protector pe după umeri, în încercarea de a o feri de alte întrebări. Samuel deschisese poarta aurie.

- Vino! a spus el, încurajând-o încet.

A dat să-l urmeze, dar nu-și putea desprinde ochii de Aimee, care acum o privea hipnotic. Și tocmai când să pășească pe poartă, Lottie s-a împiedicat. Dezechilibrată, și-a aruncat mâinile înainte pentru a-și amortiza căderea.

Respect pentru oameni și cărți

Nu se mai auzeau decât țâcănitul aparatelor de fotografiat și strigătul lui Samuel.

O mână puternică a tras-o fără niciun efort în sus. Se julise în genunchi, iar brațul pe care aterizase o durea. Curând aveau să apară vânătăi, dar asta era ultima ei grijă.

Șchiopătând pe alee, confuză și îmbujorată de rușine, Lottie încă mai simțea ochii lui Aimee Wu arzându-i ceafa. Auzea lumea chicotind și se gândea că reporterii își comparau fotografiile cu o prințesă căzută pe jos.

„Am dat-o-n bară!“

- N-ar trebui să fim aici... Ah... ah... ah!

- Uite!

Lottie i-a întins lui Ellie o batistă tocmai când fata a strănutat cu putere.

- *Hapciu!*

Ellie și-a ascuns fața în batistă și și-a suflat nasul cu zgomot, apoi și-a înălțat capul și, cu ochii curgându-i, s-a uitat la Rosewood Hall.

La capătul aleii mărginite de trandafiri se afla căminul celor onești, hotărâți și inventivi. Se înălța semeț deasupra lor, iar lumina soarelui strălucea în jurul conturilor sale ca razele țâșnind din fața unui zeu străvechi, cerând tot atâta respect. Fiecare pas făcut înainte pe alee era un pas mai aproape de siguranță.

Doar că ceva era în neregulă. Și nu era vorba de căzătura și de privirile hămesite ale reporterilor care nu-i dădeau pace, ci de parfumul care-i dădea de obicei senzația de acasă și care acum devenise neplăcut. S-a bucurat că Ellie nu-l putea simți.

Lottie i-a întins o altă batistă și a privit-o atentă în ochi. Erau mai întunecați, mai profunzi, un ocean de culoarea cerului în miez de noapte care o putea trage în adâncuri. Cele două erau acum aproape la fel de înalte, așa că Lottie